

jen právě proto, že ke změně té došlo (rozh. 2785, 7044 a 9648 sb. n. s.). Jak vidno ze spisu krajského soudu v Ck I 227/30 byla žaloba Alexandra L-a proti žalovaným, 1. firmě L. a 2. dr. Karlu T-ovi o náhradu škody 4,260.000 Kč a 61.358 Kč zamítnuta rozsudky všech tří stolic. Rozhodná zjištění, která se stala právním základem rozhodnutí nejvyššího soudu, učinil již první soud a odvolací soud je převzal. Nejvyšší soud přezkoumával rozsudek odvolacího soudu podle § 504 c. ř. s. jen s hlediska uplatněného důvodu nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s.; řešil tedy výhradně jen otázky právní, skutkového děje se nedotkl, na něm nic nezměnil, takže žaloba o obnovu z důvodu § 530 čís. 6 a 7 c. ř. s. mohla býti podána jen u onoho soudu nižší stolice, jenž zjistil skutkový děj, na němž bylo založeno rozhodnutí odvolacího soudu, tudíž u procesního soudu první stolice. Není směrodatnou okolností, zda byl dán podnět k žalobě o obnovu teprve rozhodnutím nejvyššího soudu, nýbrž rozhodnou byla jen okolnost, který soud učinil skutková zjištění, na jichž podkladě rozhodnutí se stalo. Žalobce nedomáhá se však v žalobě o obnovu ani změny zjištění nižších soudů, nýbrž změny úsudku soudu odvolacího a nejvyššího, jenž vrcholí v tom, že, vykonal-li žalobce vyjevovací přísahu podle § 47 ex. ř., při níž se nezmínil o tom, že má pohledávku na zbytek tržové ceny za velkostatek Ř., musila žalovaná strana míti za vyloučeno, že má žalobce z transakce týkající se velkostatku Ř. proti někomu nějakou pohledávku a že tudíž neměla žalovaná ani její zástupce povinnost, by pohledávku tu zažalovali a vymáhali a nelze tudíž tvrditi, že by z nepodání žaloby a nevymáhání pohledávky přikázané jí k vybrání žalobci ručili, to tím méně, ana žalovaná strana musila míti vzhledem k žalobcem složené vyjevovací přísaze výsledek takového kroku za nejistý a riskantní a musilo býti pro žalovanou stranu více než pochybné, že vůbec nějaká pohledávka a v jaké výši vybývá pro žalobce z transakce velkostatku Ř. Závěry, že výsledek žaloby podle § 310 ex. ř. je riskantní a že jest pochybné, zda pro žalobce vybývá nějaký zbytek z pohledávky tržové ceny za Ř., nejsou zjištěními skutkovými, nýbrž právními úsudky, které učinil již soud odvolací a nejvyšší soud je potvrdil a ty daly pouze podnět k žalobě o obnovu a nemohou proto odůvodniti příslušnost nejvyššího soudu k jejímu projednání. Bylo proto žalobu odmítnouti pro věcnou nepřislušnost nejvyššího soudu podle § 532 druhý odstavec, 538 prvý odstavec c. ř. s.

Čís. 13229.

Byla-li povolena exekuce proti pozůstalosti zákazem pozůstalostního soudu poukázati jmění dlužné pozůstalosti, ač v den povolení exekuce pozůstalost již neexistovala, byvši právoplatně ukončena odevzdáním pozůstalosti, nemohla exekuce proti pozůstalosti býti bez dalšího provedena proti dědici a nenabyl zejména vymáhající věřitel zástavního práva k pozůstalostnímu jmění již odevzdanému dědici a jsoucímu pro něho v depositu poručenského soudu a byl poručenský soud oprávněn vydati dědici veškeré jmění pro něho soudně uschované bez ohledu na exekuci proti pozůstalosti. Učinil-li poručen-

ský soud tak, neručí syndikátně, třebaže byl mylného domnění, že jmění nezletilého dědice jsoucí v úschově u poručenského soudu bylo platně zabaveno povolením exekuce proti pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1934, Co I 4/33.)

Žalobce domáhal se na československém státu náhrady škody podle syndikátního zákona, v podstatě proto, že soudem byla vydána pozůstalost dědici bez ohledu na žalobcovy nároky, ač žalobce vedl exekuci na jmění náležející zůstavitelce. Procesní soud první stolice (vrchní soud v Praze) uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Podle § 54 ex. ř. jest vymáhající věřitel povinen, by v návrhu správně označil osobu, proti níž má exekuce býti vedena, a učinil údaje, jež podle okolností případu jsou důležité pro opatření soudu povolujícího nebo exekučního v zájmu vedení exekuce. Podle obsahu syndikátní žaloby zamýšlel žalobce exekucí postihnouti jmění, jež se dostalo nezl. Martě J-ové z pozůstalosti po Boženě M-ové, jako její universální dědičce. Z pozůstalostních spisů je zřejmo, že celá pozůstalost po Boženě M-ové byla odevzdána nezl. Marii, správně Martě J-ové odevzdací listinou ze dne 13. listopadu 1928, že byla doručena poručníku Marty J-ové dne 29. listopadu 1928 a, poněvadž proti ní rekurs nepodán, stalo se odevzdání právoplatným dne 13. prosince 1928 a pak usnesením ze dne 17. prosince 1928 bylo přeneseno disposiční právo nad jměním pozůstalostním, jsoucím v úschově soudní na poručenský soud nezl. Marty J-ové. Rozsudkem ze dne 18. prosince 1928 byla uznána pozůstalost po Boženě M-ové, zastoupená dědičkou Marií (správně Martou) J-ovou, povinnou zaplatiti žalobci 39.800 Kč s úroky a útratami. Tento rozsudek byl potvrzen odvolacím soudem a Nejvyšším soudem. Již v době vynesení rozsudku prvního a odvolacího soudu (18. prosince 1928 a 28. února 1929) nebylo tu již neujaté pozůstalosti (hereditas jacens), nebylo jmění patřící do pozůstalosti po Boženě M-ové již v úschově pozůstalostního soudu, nýbrž, byvši odevzdáno dne 13. listopadu 1928 nezl. Martě J-ové a přeneseno na soud poručenský, bylo jako jmění sirotčí ode dne 30. prosince 1928 v úschově a disposici tohoto soudu. Žalobce Josef M. podal, zvítěziv ve dvou stolicích proti pozůstalosti po Boženě M-ové, proti pozůstalosti, ač již neexistovala, byvši právoplatně odevzdána a jmění do ní náležející bylo přeneseno a odevzdáno dědičce nezl. Martě J-ové do úschovy poručenského soudu dne 30. března 1929, zajišťovací exekuci zabavením deponita nacházejícího se prý v úschově a správě soudu pozůstalostního, u něhož pozůstalostní jmění dříve bylo, a navrhl, by záповeď poukázati jmění povinné straně (pozůstalosti) byla dána pozůstalostnímu soudu a by povinné straně, pozůstalosti po Boženě M-ové, (které tu již nebylo), bylo zakázáno disponovati se zabaveným jměním. Krajský soud civilní v Praze, jako soud exekuci povolující, povolil usnesením ze dne 2. dubna

1929 žádanou exekuci podle návrhu proti pozůstalosti Boženy M-ové a vydal též zákaz pozůstalostnímu soudu poukázati jmění pozůstalosti po Boženě M-ové, ač v den povolení exekuce nebylo již u pozůstalostního soudu depositum, jež mělo býti zabaveno a pozůstalostní soud neměl již práva jím disponovati. Byla tedy povolena exekuce proti osobě, která již neexistovala, a to ani jako hereditas jacens, neboť pravoplatným ukončením a odevzdáním pozůstalosti přestala hereditas jacens po právu existovati, přestala býti podmínkem práv a závazků, jež přešly vesměs na dědičku, kteréž byla pozůstalost odevzdána, tedy na nezl. Martu J-ovou, která byla nyní samostatným podmínkem práv a závazků tak, že exekuce vedená proti pozůstalosti Boženy M-ové nemohla býti bez dalšího provedena proti osobě jiné, nezl. Martě J-ové. Doručením záповědi pozůstalostnímu soudu, jež se stalo 5. dubna 1929, žalobce, který se nezajistil podle § 812 obč. zák., nenabyl a nemohl též nabýti zástavního práva k depositu pozůstalostnímu, jednak proto, že ho tu již nebylo, jednak proto, že pozůstalostní soud jím již nedisponoval, nemohl však též nabýti zástavního práva ke jmění nezl. Marty J-ové, jsoucímu v depositu poručenského soudu, poněvadž exekuce na ně nebyla vedena. Postoupením usnesení o povolení zajišťovací exekuce soudem pozůstalostním poručenskému soudu dědičky Marty J-ové, a dojitím tohoto usnesení k tomuto soudu, jež se stalo dne 10. dubna 1928, nemohlo býti a nebylo zabaveno sirotčí jmění nezl. Marty J-ové, jsoucí v úschově poručenského soudu, neboť exekuce nebyla povolena proti nezl. Martě J-ové, která byla výhradnou vlastnící deposita jsoucího u soudu poručenského, a zákaz platební nezněl proti poručenskému soudu a ani zákaz vybrati depositum nesvědčil nezl. Martě J-ové, nehledíc ani k tomu, že pozůstalostní soud neměl exekuční usnesení postupovati poručenskému soudu, nýbrž je měl jako bezpředmětné zaslati okresnímu exekučnímu soudu zpět. Depositum nezl. Marty J-ové nebylo platně zabaveno a žalobce nenabyl k němu zástavního práva. Exekuce, vedená proti pozůstalosti Boženy M-ové, nemohla býti provedena proti nezl. Martě J-ové. Kdyby žalobce byl chtěl postihnouti exekucí jmění universální dědičky Marty J-ové, jež ručí za dluhy pozůstalosti Boženy M-ové pro viribus hereditatis, byl by musil podati exekuční návrh proti nezl. Martě J-ové na základě rozsudku vydaného proti pozůstalosti Boženy M-ové a na základě vysvědčení pozůstalostního soudu, svědčícího o tom, že jmění pozůstalostní jí bylo odevzdáno (§ 9 ex. ř.) a že na ni přešel i závazek pozůstalosti proti Josefu M-ovi a navrhnouti podle §§ 294, 295 a 325 ex. ř., by záповeď výplaty byla doručena soudu poručenskému, jemuž příslušelo nad depositem disposiční právo a jenž tedy byl úřadem poukazujícím a navrhnouti dále, by zákaz vybrati jmění z deposita byl doručen nezl. Martě J-ové k rukám jejího poručníka. To se však nestalo. Žalobce vedl tedy exekuci proti pozůstalosti již neexistující a na jmění již neexistující. Náprava se nemohla státi a tudíž se ani nestala tím, že exekuční soud usnesením ze dne 10. července 1930 povolil žalobci p ř i k á z á n í k v y b r á n í pohledávky, zabavené k zajištění, neboť i tato exekuce je vedena proti pozůstalosti po Boženě M-ové a nikoli proti nezl. Martě J-ové a jest v tomto usnesení označen jako soud disponující depositem opětně soud pozůstalostní, takže se jeví tento exekuční zákrok jen jako

pokračování v bezpředmětné exekuci zajišťovací povolené 2. dubna 1929 Povolil-li tedy soudce, jenž vedl referát poručenský, usnesením ze dne 7. prosince 1931, by Martě J-ové za zletilou prohlášené bylo vydáno veškeré jmění pro ni soudně uschované bez ohledu na zajišťovací exekuci ze dne 2. dubna 1929 a bez ohledu na usnesení o přikázání k vybrání ze dne 10. července 1930, nepochybil, neboť usnesení ta se netýkala jmění patřícího poručenice Martě J-ové a jimi nebylo jmění toto zabaveno. Soudce, vydavší povolení k vybrání tohoto jmění Martou J-ovou, neporušil tím svou úřední povinnost a nedopustil se porušení práva a způsobení škody u výkonu svého soudcovského úřadu. Není zde tudíž ani podmínky rukojemského závazku čs. státu za závazek soudcův vyplývající z porušení práva podle § 1 zák. syndikátního ze dne 12. července 1872 číslo 112 ř. zák. Při tom jest lhostejno, že soudce vedoucí poručenský referát byl mylného domnění, že jmění nezletilé Marty J-ové jsoucí v soudní úschově bylo platně zabaveno povolením zajišťovací exekuce ze dne 2. dubna 1929, jak vidno jednak z jeho poznámky ze dne 8. ledna 1931 na listu majetkovém, jednak z toho, že sdělil dne 7. května 1929 poručníku, že došla zajišťovací exekuce, již tento vzal k vědomosti, že nevrátil usnesení o zabavení deposita a usnesení o přikázání k vybrání, že neodmítl urgence o výplatu žalobcem, neboť pro otázku, zda byl povinen poukázati z deposita k výplatě peněz žalobcem vymáhaný, jest jediné rozhodnou okolnost, zda bylo depositum nezl. Marty J-ové platně zabaveno, čili nic. Na otázku tu jest však odpověděti záporně. Vzhledem k tomu netřeba se již zabývatí otázkou, zda měl žalobce podati rekurs proti usnesení ze dne 7. prosince 1931, jímž bylo povoleno zletěné Martě J-vé vybrání jmění z deposita, a zda měl žalobce, dříve než podal žalobu syndikátní, podati exekuci na nyní již zletilou Martu J-ovou a teprve o její bezvyslednost opřítí žalobu o náhradu škody čs. státem.

Čís. 13230.

Protokol o doložkách o rozsudím ze dne 24. září 1923 (čís. 191 sb. z. a n. z roku 1931) nabytí mezinárodní působnosti (účinnosti) pro Československou republiku teprve 7. listopadu 1931.

(Rozh. ze dne 1. února 1934, R I 1004/33.)

Na základě rozhodčího výroku vydaného rozhodčím Arturem H-em v Londýně, povolil soud první stolice exekuci. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jde o exekuci na základě rozhodčího výroku vydaného rozhodčím Arturem H-em v Londýně, tedy o exekuci na základě cizozemského rozhodčího výroku. Strana vymáhající se dovolává k odůvodnění exekučního návrhu mezinárodní úmluvy o vykonatelnosti cizích rozhodčích výroků ratifikované v Československu dne 31. srpna 1931 a uveřejněné ve sbírce zákonů a nařízení ze dne 14. prosince 1931, čís. 192, avšak neprávem, neboť podle čl. 6 a 8 úmluvy nabytá tato úmluva působnosti pro Československou republiku teprve dne 18. prosince 1931, kdežto rozhodčí nález vydán byl již dne 11. listopadu 1930, takže úmluva tato se na tento rozhodčí výrok ne-